

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118201081
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118201081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: U. A., D.. XX.X.XXXX, N. Z. W. C. X, XXX XX A., právne zastúpeného JUDr. Jozef Krenický, advokát, so sídlom Vajanského 43, 080 01 Prešov proti žalovanej: L. A., D.. X.XX.XXXX, N. Z. W. C. X, XXX XX A., právne zastúpenej Mgr. Peter Troščák, advokát, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, o zaplatenie 14.870 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/4/2018-35 zo dňa 1.10.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Priznáva sa žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej súd prvej inštancie) výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

2. S poukazom na ust. § 37 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu ČR po vykonanom dokazovaní uzavrel, že v prejednávanej veci zo strany žalovanej nedošlo k platnému uznaniu dlhu pre nedostatok jeho skutkového (prípadne aj právneho) vyjadrenia, teda pre nedostatok uznania, čo do dôvodu. V ňom uvádzaná formulácia

O „súhlasím s tým, že synovi vrátim finančné prostriedky, ktoré zaplatil svojmu otcovi“ a to vo výške 9 500 € - neumožňuje ani výkladom dospieť k záveru, na základe akého dôvodu by žalovaná mala vrátiť žalobcovi sumu 9500 €. Či ide o sumu pôžičky, sumu bezdôvodného obohatenia, odplatu za dielo a pod.

O „plus 4 000 € exekútorovi Moskvičovi“ - je nemožné si domyslieť za čo,

O „a aj 1 370 € nedoplatok za byt, aj keď býval v byte a užíval energie s bývaním spojené“ - nie je možné ani výkladom dospieť k záveru, prečo by žalovaná mala zaplatiť nedoplatok za byt.

Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedené formulácie by mohli mať iný obsah, ak by žalobca súdu predložil list, ktorým žalovanú na úhradu vyzýval. Uvedené sa však nestalo, a preto v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno. Navyiac v tvrdenom uznaní nie je zrejماً úloha JUDr. Farbakyovej (ako zástupcu veriteľa - žalobcu), pretože uznanie dlhu sa musí urobiť voči veriteľovi. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalovanej o premlčaní uplatneného nároku, a to uplynutím subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty. Subjektívna lehota uplynula v dňoch 2.2.2013, 28.5.2015 a 9.11.2015 a objektívna lehota uplynula v dňoch 2.2.2014, 28.5.2016 a 9.11.2016. Žaloba však bola na súde podaná dňa 1.2.2018. Na záver ešte súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobca sa v konaní

odvolával na ust. § 110 ods. 1 OZ a nie na ust. § 558 OZ, ku ktorému sa vyjadrovala žalovaná. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie R 51/1968.

O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s tým, že žalovaná v konaní bola plne úspešná, a preto má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Voči tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca považujúc ho za nesprávny v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že prvoinštančný súd pri posudzovaní prejavu vôle žalovanej zachyteného v písomnosti nazvanej „Odpoveď na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“, či tento je kvalifikovaným uznaním dlhu podľa § 110 Občianskeho zákonníka, absolútne rezignoval na zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP, za stavu, ak prvoinštančný súd tvrdí, že zo strany žalovanej k platnému uznaniu dlhu nedošlo pre nedostatok uznania čo do dôvodu. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s reťazcom skutkových okolností, ktoré smerovali k uznaniu dlhu zo strany žalovanej a uspokojil sa len so znením uznania dlhu, ktoré považoval za nedostatočné. Mal za to, že dlh bol uznaný platne a kvalifikovane, čo vyplýva nielen z predložených listinných dôkazov, ale aj z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 1.10.2018, kde došlo k vysvetleniu pojmov, ktoré žalovaná vo svojom prejave uvádza. Pokiaľ prvoinštančný súd namieťa, že v konaní nebola predložená výzva zo strany vtedajšej právnej zástupkyne žalobcu, na ktorú uznaním dlhu reagovala žalovaná, predloženie takejto listiny by nemalo spôsobilosť zmeniť charakter vyhlásenia o uznaní dlhu zo strany žalovanej. Práve JUDr. Farbakyová bola právnu zástupkyňou žalobcu pri formulovaní výzvy a ona ho zastupovala aj v konaní pod sp.zn. 9C/30/2015. Navyše veriteľ nemá povinnosť vyzvať svojho dlžníka na splnenie svojej povinnosti písomnou formou. Bolo v prospech žalobcu, že žalovaná písomne reagovala na výzvu písomným uznaním dlhu, pričom je irelevantné, akým spôsobom - písomným či ústnym - bola na toto plnenie vyzvaná. Žalobca súdu preukázal, že za žalovanú plnil, čo nakoniec konštatuje aj prvoinštančný súd. Práve preukázaním existencie záväzku na strane žalovanej v čase uznania dlhu, žalobca splnil ešte prísnejšiu formuláciu týkajúcu sa uznania dlhu podľa § 558 OZ oproti ust. § 110 OZ. Mal za to, že súdom prvej inštancie tak stroho a formálne odôvodnený rozsudok, ktorý nehodnotí dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, je nezákonným, pričom súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom a v dôsledku nich aj vec nesprávne právne posúdil. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu zaslala žalovaná vyjadrenie, v ktorom tvrdila, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a žiadne ďalšie nešpecifikované skutkové okolnosti zo strany žalobcu neboli ani len tvrdené, a preto ani nemohli byť predmetom dokazovania v konaní pred prvoinštančným súdom. Opätovne poukázala na to, že jej podanie označené ako „Odpoveď na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ nespĺňa náležitosti vyžadované v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto nemôže predstavovať právny titul pre žalobcom uplatnený nárok. Z tohto podania totiž vôbec nevyplýva, že by išlo o uznanie dlhu, čo do jeho dôvodu, pretože absentuje uvedenie konkrétneho dôvodu (právneho titulu), čiže nie je zistiteľné, aký je bezprostredný dôvod vzniku záväzku. Ide teda o neplatný právny úkon, ktorý nemá žiadne právne účinky a nakoľko žalobou uplatnený nárok je v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčaný, žalovaná už v odpore dôvodne vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k celému nároku žalobcu. Navrhla preto napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II.ÚS 78/05).

7. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola sústredená na tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom zistení skutkového stavu veci.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

10. Žalobca v žalobe a v priebehu konania tvrdil, že za žalovanú (jeho matku) dňa 1.2.2011 uhradil exekútorovi JUDr. Moskvíčovi v rámci exekučného konania proti žalovanej sumu 14.004,- eur. Následne dňa 27.5.2013 uhradil žalobca za žalovanú spoločnosti Spravbytkomfort - Správa bytov s.r.o. sumu vo výške 671,81 eur a dňa 8.11.2013 sumu vo výške 1.246,77 eur za služby spojené s užívaním bytu. Doložil o tom aj príjmové pokladničné doklady. Celkovo tak žalobca za žalovanú zaplatil sumu 15.922,58 eur. Prostredníctvom vtedajšej právnej zástupkyne JUDr. Farbakyovej vyzval žalovanú na zaplatenie týchto pohľadávok (a navyše si uplatnil aj nárok na zaplatenie 15.120,- eur z titulu vyplatenia tejto sumy ako pôžičky veriteľovi žalovanej M. U.). Žalovaná vo svojej písomnosti nazvanej „Odpoveď na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ dňa 1.3.2016 písomne uznala svoj dlh čo do dôvodu a výšky v celkovej sume 14.870,- eur (titulom vyplatenia exekúcie vo výške 13.500,- eur a titulom vyplatenia za služby spojené s užívaním bytu vo výške 1.370,- eur). Výzvu žalobcu na zaplatenie uznaného dlhu zo dňa 3.4.2017 žalovaná nevyzdvihla v odbernej lehote.

11. Žalovaná mala za to, že jej podanie označené ako „Odpoveď na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ zo dňa 1.3.2016, ktoré žalobca považoval za uznanie dlhu, nespĺňa náležitosti vyžadované v ust. § 558 OZ, a preto nemôže predstavovať právny titul pre žalobcom uplatnený nárok. Z tejto písomnosti nevyplýva, že by išlo o uznanie dlhu čo do jeho dôvodu, nakoľko absentuje uvedenie konkrétneho dôvodu - právneho titulu. Z toho dôvodu podanie žalovanej, ktoré žalobca prezentuje ako uznanie dlhu, je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. Nakoľko žalobca tvrdil, že za žalovanú plnil dňa 1.2.2011, premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňa 2.2.2011 a v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 2.2.2013. Ohľadne plnenia uskutočneného dňa 27.5.2013 začala plynúť premlčacia doba dňa 28.5.2013 a v zmysle § 107 OZ uplynula dňa 28.5.2015. Pre plnenie uskutočnené dňa 8.11.2013 začala premlčacia doba plynúť dňa 9.11.2013 a v zmysle § 107 OZ uplynula dňa 9.11.2015. Z týchto dôvodov žalovaná vzniesla námietku premlčania. Keďže „Odpoveď na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ žalovaná realizovala dňa 1.3.2016, tento právny úkon bol teda urobený v čase, kedy už bolo právo žalobcu na vydanie akéhokoľvek plnenia premlčané. Žalovaná pritom nemala vedomosť o existencii inštitútu premlčania. V zmysle judikátu R 51/1968 však také uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o existencii premlčania.

12. Odvolací súd prisvedčuje tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je strohé a cituje len judikatúru bez bližšieho vysvetlenia súvislostí s prejednávanej sporom, avšak dôležité sú skutkové zistenia a právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie v bode 7 odôvodnenia a jeho záver o tom, že písomné uznanie dlhu zo dňa 1.3.2016 označené ako „Odpoveď na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ je neplatným právnym úkonom pre nedostatok uznania čo do dôvodu.

13. Žalobca tvrdí, že dňa 1.2.2011 sa dostavil na exekútorický úrad JUDr. Stanislava Moskvíča a za žalovanú uhradil v rámci exekučného konania vedeného pod sp.zn. EX 536/2010 sumu vo výške 14.004,- eur. Zároveň tvrdí, že spoločnosti Spravbytkomfort - Správa bytov s.r.o. dňa 27.5.2013 za

žalovanú uhradil sumu 671,81 eur a dňa 8.11.2013 sumu 1.246,77 eur za služby spojené s užívaním bytu.

14. Podľa § 454 Občianskeho zákonníka, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

15. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

16. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

17. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

18. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

19. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

20. Uznanie práva je právnym úkonom, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, a preto musí byť určitosť prejavu vôle uznať právo čo do dôvodu a výšky daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Nepostačuje preto, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, resp. veriteľovi, ktorému je uvedený úkon adresovaný, boli dôvody a výška uznaného práva jasné, ak nie sú spoznatelné z obsahu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Písomné uznanie práva musí povinne obsahovať dôvod vzniku záväzku a jeho výšku bez akýchkoľvek výhrad. Dôvodom sa rozumie bezprostredný dôvod vzniku záväzku, napr. vznik zodpovednosti za škodu, protiprávny úkon v rámci existujúceho záväzkového vzťahu. Navyše žalovaná nevedela o tom, že dlh bol v čase vyhotovenia „Odpovede na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ dňa 1.3.2016 už premlčaný.

21. V danom prípade ide o nárok na bezdôvodné obohatenie. Premlčacia lehota pri bezdôvodnom obohatení je 2 roky - subjektívna (§ 107 ods. 1 OZ) a 3 roky - objektívna (§ 107 ods. 2 OZ). Žalovaná vzniesla námietku premlčania. Nakoľko sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by v danom prípade mal súd postupovať podľa § 110 ods. 1 OZ a že by malo ísť o 10-ročnú premlčaciu lehotu (pretože žalobca nepreukázal uznanie dlhu žalovanou čo do dôvodu), bolo potrebné uvažovať o 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ. Ak žalobca za žalovanú plnil dňa 1.2.2011, 27.5.2013 a 8.11.2013, premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia začala pre plnenie uskutočnené dňa 1.2.2011 plynúť dňa 2.2.2011 a v zmysle ust. § 107 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 2.2.2013. Pre plnenie uskutočnené dňa 27.5.2013 začala premlčacia doba plynúť takisto od nasledujúceho dňa, teda od 28.5.2013 a s poukazom na ust. § 107 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 28.5.2015. Pre plnenie uskutočnené dňa 8.11.2013 premlčacia doba začala plynúť dňa 9.11.2013 a v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 9.11.2015. Vzhľadom na skutočnosť, že tak subjektívna, ako aj objektívna lehota už uplynula a žaloba bola na súde podaná až v roku 2018, správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovanou zamietol postupom podľa § 100 ods. 1 OZ. Vzhľadom na premlčanie uplatneného nároku už nebolo potrebné vykonávať ani ďalšie dokazovanie (nakoniec samotný zástupca žalobcu ani na výsluchu žalobcu a žalovanej na pojednávaní dňa 1.10.2018 - č.l. 32 spisu, netrval a od výsluchu upustil. Keď žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie mal vychádzať nielen z písomného uznania dlhu, ale aj „z reťazca skutkových okolností, ktoré smerovali k

uznaniu dlhu“, pričom ale žiadne ďalšie skutkové okolnosti neboli žalobcom špecifikované, neboli ani tvrdené, preto nemohli byť ani predmetom dokazovania v konaní pred prvoinštančným súdom.

22. Vzhľadom k tomu, že pohľadávka, ktorú žalobca v tomto konaní uplatnil, je premlčaná a žalovaná sa premlčania dovolala a vzniesla námietku premlčania, správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu zamietol.

23. Odvolací súd podrobne preskúmal aj otázku, či v danom prípade došlo k uznaniu dlhu zo strany žalovanej v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a či toto založilo plynutie novej 10-ročnej premlčacej doby. Vychádzajúc z obsahu „Odpovede na výzvu o vrátenie finančných prostriedkov“ vyhotovenej žalovanou dňa 1.3.2016 aj odvolací súd nepovažuje toto podanie za právne účinné uznanie dlhu, pretože aj keď uznať možno aj premlčaný dlh, uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, pričom v konaní nebolo preukázané, že žalovaná vedela o jeho premlčaní, ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka. Na základe ust. § 558 Občianskeho zákonníka totiž možno uznať aj premlčaný dlh za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Písomným uznaním premlčaného dlhu, čo do dôvodu a výšky, právne účinky už vzniknutého premlčania zaniknú a právo sa začne premlčovať znova (tentoraz v 10-ročnej premlčacej dobe). Ak však uznávajúci nevedel o premlčaní dlhu, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu vyššie uvedený právny následok nemá.

24. Z týchto dôvodov mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného sporu, vec aj správne právne posúdil a svoje rozhodnutie (aj keď stroho) aj odôvodnil, a preto ho ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej, ktorá podala vyjadrenie k odvolaniu, priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalobcovi, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).